

Няколко дни след като Гарибалди пристигна в Лагуна, двете с Мануела вървахме през пазара. Една робиня с кошница, пълна с портокали, се блъсна в нея. Робите бяха длъжни да бъдат невидими – да внимават, да не пречат на другите хора и да не говорят. Ако прескочеха тези граници, рискуваха да бъдат линчувани или бити. Робинята започна да диша уплашено и да мърмори:

– *Sinto muito. Sinto muito**. – Тя няколко пъти направи поклони, без да посмее да погледне Мануела в очите.

Мануела хвана жената за ръка, при което тя се разтрепери.

– Всичко е наред, няма нужда да се извиняваш. – Тя ѝ подаде един от падналите портокали. – Всъщност грешката е моя.

– *Obrigada*** – промърмори робинята и побърза да се отдалечи. Мануела и Хектор живеяха в просторна двуетажна къща, боядисана в яркосиньо, кацнала на хълма и заобиколена от собствена овощна градина и лозе. Прекарвах толкова много време тук, та Хектор се шегуваше, че съм била тяхната осиновена дъщеря.

Седмица след пристигането на Дрипльовците, двете седяхме на балкона, за да гледам корабите. Приличаха на неопитомени понита, завързани за коловете, нетърпеливи да се освободят и да затичат по гонещите се вълни. Господи, колко много им завиждах!

Затворих очи и вдигнах лице, за да попие топлината на слънцето, докато косата ми тантуваше около него. Поех си дълбоко въздух и напълних гърдите си със солената му свежест. Мислите ми се отнесоха към Мария и последния път, когато я видях. „Иска ми се да бях тръгнала с теб, Мария“ – признах на вятъра. „О, Мария, обещавам, че следващия път няма да бъда толкова глупава“.

Ако имаше следващ път.

Сведох очи и отново загледах пристанището. „*Бог ми е свидетел! Ако отново имам възможност да се махна оттук, ще се възползвам от нея, ще я сграбча за гривата, ще я яхна и никога повече няма да я пусна.*“

* * *

Една ранна сутрин в края на седмицата пристигнах в къщата на Мануела, за да помогна да оберем гроздето и да подкастрим лозите, които растяха покрай оградата на големия двор.

Ароматът на океан изпълваше въздуха. Двете изрязахме непокорните листа и филизи и обрахме реколтата преди да се върнем към топлината и уюта на дома, някъде към обед.

* *Sinto muito* – Съжалявам (порт.). – *Б.пр.*

** *Obrigada* – Благодаря (порт.); думата променя фонетиката си в мъжки и женски род – когато е предназначена за жени, завършва на „а“, когато е за мъже – на „о“. – *Б.пр.*

– Ще хапнем ли грозде?

– Да, но смятам да отделя една част, която ще занеса в църквата за бедните – отвърна Мануела, като вдигна кошницата си. – Кое то значи, че не бива да ядеш преди това от него.

– Откраднах си само малко – промърморих и я последвах.

Когато стигнахме до задната врата, тя спря пред един храст, целият покрит с яркожълти цветове.

– Ти върви! Обичам аромата на свежи цветя в къщи. Тези ще стоят много добре на масата.

Влязох сама и спрях като закована. Хектор седеше в гостната и говореше с някого. От кухнята, където бях, виждах него, но не и госта.

– Не мога да гарантирам за сътрудничеството на магистратите. Сред нас има прекалено много лоялни към правителството.

– Каква е причината тези хора да са такива? Останалата част от Санта Катарина е готова да се присъедини към Рио Гранде ду Сул във войната. Лагуна или ще тръгне с тях, или ще бъде изоставена – отвърна посетителят. – Хектор, приятелю! Тези хора трябва да осъзнаят, че градът ще бъде в центъра на войната, независимо дали ще решат да се присъединят, или не.

Можех да се закълна, че бях чувала този глас и преди. Имаше странен акцент, не южноамерикански, но не можех да позная кой говори. Дълбокият тембър накара нещо да запърха в гърдите ми. Това ми помогна и аз осъзнах – знаех кой седеше в гостната с Хектор. Краката ми се подкосиха, не можех да помръдна.

– Анна! Ах, ти, глупаво момиче! Защо стоиш тук? – Мануела се блъсна в мен, спъна се и ме бутна в стаята.

Една здрава ръка се протегна и ме хвана за лакътя, като ме предпази да не падна по лице право върху покрития с кафяви плочи под. Смутено погледнах в блестящите очи на мистериозния мъж, който говореше с Хектор. Джузепе Гарибалди.

Всички други в помещението се изпариха, просто изчезнаха, когато видях това лице. Очите му се разшириха, докато устата му остана отворена и леко увиснала в ъгълчетата. Гарибалди стоеше наведен над мен, като замръзнал, и ме държеше здраво за лакътя.

Сърцето в гърдите ми биеше като птичка, която се опитва да излезе от клетката. Почувствах топлина, която се надигна от врата към лицето ми. Зрението ми се замъгли, после се проясни, стана като приливите и отливите в морето. Опитах се да преглътна, но устата и гърлото ми бяха съвсем изсъхнали. Очите ми прескочиха към неговата шия, където адамовата ябълка бавно подскачаше.

– *Devi esser mia** – думите излязоха от устата му като безкрайна молитва.

Дръпнах се рязко. Не знаех италиански и нямах никаква представа какво каза. Лицето му порозовя от смущение. Изведнъж осъзнах къде се намирам и с кого съм.

* *Devi esser mia* – Трябва да си моя (итал.). – *Б.нр.*

Погледнах към Хектор и Мануела. Той се беше изправил и гледаше към нас. Мануела стоеше с ръка на устата. Обърках се. Обзе ме силен смут, докато гледах изпълненото с надежда лице на Гарибалди. Почувствах се като пълна глупачка и избягах. Изтичах по стълбите и влетях в спалнята на втория етаж.

Исках да се скрия някъде. Как можеше да съм толкова глупава? Какво ставаше с мен? Затворих очи и се опитах да успокоя лудо биещото си сърце. Мануела се промъкна безшумно в стаята и сложи нежно ръка върху гърба ми.

– Анна?

– Такава глупачка съм – казах с глава, забита във възглавницата. – Не знам какво ми стана.

Тя се засмя тихо.

– Приятелко мила, ти си болна.

– Болна? От какво? – попитах и седнах.

– Нарича се любов – очите ѝ искряха усмихнато. Тя протегна ръка, сложи я на челото ми, а после и на бузите, преди да проговори отново. – И както изглежда си тежко болна.

Сграбчих ръката ѝ.

– Мануела, нали говориш италиански?

– Съвсем малко.

– Разбра ли какво каза Гарибалди?

Тя се усмихна загадъчно.

– Каза: „*Ти трябва да си моя*“ – и ме потупа нежно по ръката. – Ще те оставя да се съвземеш.